

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות קורח - חוקת תשפ"ב • עלון מס': 92

השגחה שבועית

חצי שעה של 'עלינו לשבח'

מספר לי ר' מרדכי, אברך כולל המתגורר בבית שמש ולומד בביתר:

אתמול התפללתי מנחה גדולה בביתר, אחרי הכולל, ובשעה שעמדתי ואמרתי עלינו לשבח, ראיתי מהחלון את קו 128 לבית שמש המתקרב לתחנה, הממוקמת מרחק עשרים שניות מבית הכנסת.

ידעתי שאם ארוץ לתחנה אספיק אותו, והרי אני כבר ממש בסוף התפילה. אלא שאז נזכרתי בסיפור ששמעתי בקו על הבחור לייזר מביתר עילית (מפורסם השבוע בעלון עם הכותרת 'הקשבתי והרווחתי'), שנשאר בתפילת מנחה עד הקדיש יתום האחרון, והחלטתי לסיים את התפילה בנחת. ומה אתם חושבים? קרה לי נס כלשהו? לא ולא. ר' מרדכי מסיים במתיקות: ברוך ה', חיקיתי עוד כמעט חצי שעה לאוטובוס, ואז נסעתי הביתה. מרצדס לא עצר לי, אוטובוס תועה לא לקח אותי בחצי מהזמן. עולם כמנהגו נוהג ונוסע על כבישים עמוסים ותחנות עמוסות לא פחות, אבל אני בטוח שמה שהקב"ה אמר, שאין שומע לי ומפסיד, זה חי וקיים. לא מעניין איך בדיוק רואים את זה, בטוח שלא הפסדתי.

כשמעתי את הסיפור נזכרתי בדברי המטה משה הידועים, המובאים גם במשנה ברורה (קלב ס"ק ח): **וקיבלנו שיש לומר שבח זה של 'עלינו' באימה וביראה, ברתת, בזיע, בשיפוי ראש, כי כל צבא השמים שומעים, והקדוש ברוך הוא עומד עם פמליא של מעלה, וכולם עונין ואומרים, אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקינו, אשרי העם עוז לו בך מסילות בלבבם.**

עומד לו ר' מרדכי בבית הכנסת, וכל פמליא של מעלה עומדים ורואים איך שהוא מתגבר ואומר: 'לא! איני עוזב את בית הכנסת לפני שאני גומר את השבח המופלא של עלינו לשבח! האוטובוס לא מעניין אותי עכשיו, רצוני לעשות נחת רוח לבוראי'. אין ספק שהשמחה של הקב"ה עם כל צבא השמים באותו זמן היתה לאין ערוך. כולם שמחו ואמרו: אשרי העם שבטחים בקב"ה, שידועים שאין אדם שומע לי ומפסיד, שמאמינים בכל לבם בקב"ה, בין אם הם רואים בעיניים את הסוף ובין אם הם לא רואים. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלוקינו.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

ערכה של מכה

קורא הקול: יבוא המקטרגים ויעידו! עומדת הנשמה ורואה באימה איך מלאכים שחורים מתקבצים על כף החובות. אוי ואבוי, כף החובות הולכת ונעשית כבדה, ונוטה למטה... צער הנשמה נורא. אוי וויי, מה עשיתי, אני מתחרט על הכול! אומרים לו: למטה עוד יכולת להתחרט, אבל למעלה כבר מאוחר. יוצא הקול ומכריז: יעלה ויבוא כל מה שיהידי זה סבל בימי חייו.

והנה הם באים בהמוניהם ומתייצבים לפי סדר הא"ב: אבידות. איומים. איחורים. אכזבות. בהלות. ביזיונות. גירודים. גניבות. דחוי"ת. דלות. הלשנות. הפסדים. השפלות. וירוסים. זריקות. חבלות. חובות. חרדות. טיפולים. טרור. יצר הרע. יתושים. כאבים. לוויית. מחלות. מיסים. מכות. משברים. משכנתאות. נודניקים. נזילות. נזקים. נודדי שינה. נפילות. סכסוכים. ערבים. פטורים. פציעות. פקקים. פשיטות רגל. צמצומים. קטטות. קנסות. קצרים. רופאים. שלום בית. תקלות. תשלומים... כל אלו דומיהם עולים על כף הזכיות, והיא מתחילה לנטות למטה, אבל זה עדיין לא מספיק כדי להתגבר על כף החובה. שוב יוצאת בת קול: יעלו ויבואו כל סוגי המכאובים שהיהודי קיבל ברצון, מתוך אמונה **שגם זו לטובה**, והם יישקלו פי כמה וכמה לצד הזכיות!

והנה הם באים. לפי התאריך של קבלתם באמונה, אפשר לראות ממת הצדיק הזה היה מחובר לקו ולעלון השגחה פרטית... המצב משתפר, אבל עדיין לא מספיק. ואז, בקול רעש גדול אדיר וחזק משמיעים: יעלה ויבוא ויגיע, ויראה וירצה וישמע, כל צער, כאב ונזק שיהידי זה סבל על ידי אמצעי בעל בחירה, ושגמרנו על ידי בני אדם אחרים, ועם כל זה התחזק באמונה שלמה שהכול לטובה מאת הבורא יתברך שמו, ושאין לאויביו מבקשי רעתו שום יכולת להועיל או להזיק מבלי רצונו יתברך. ולא רק שלא כעס ולא התלונן, אלא אף זכה כמה פעמים לומר עליהם בשמחה **"מזמור לתודה"**.

מעשים טובים כאלו שוקלים עשרות מונים, הם, הם היקרים ביותר. כף הזכיות נוטה לגמרי כלפי מטה, וכך זוכה הנשמה בהמתקת הדינים! והנה מלאכים טובים מקבלים את פניו בשמחה, ומכריזים: **שערי גן עדן פתוחים לפניך. ברוך הבא!!!** (מתוך שיעור 154 בשער הבטחון)

יהודי שכר דירה באחוזה של שר נכבד, ושילם לו 300 רובל לשנה. באחד הימים יצא השר לדרך ארוכה, ומינה פקיד לאחראי על הדירות. אך יצא יצא השר, והפקיד הודיע ליהודי, שמהיום שכר הדירה לשנה עומד על 500 רובל! הוא כל כך התלהב להציק ליהודי, עד ששום טיעון לא נכנס לאוזניו. התאמץ היהודי ככל יכולתו, אך בסופו של דבר, בהגיע עת התשלום היו בידיו 480 רובלים בלבד. זהו. יותר מכך הוא לא יכול להשיג.

עכשיו מצא לו הפקיד עילה, לא רק לקחת מהיהודי את ממונו, אלא גם להכותו. הוא פקד על המשרת האכזרי ביותר באחוזה, להכות את היהודי מכה אחת על כל רובל שהחסיר. לימים חזר השר. רץ אליו היהודי וסיפר לו על הצקותיו הנוראות של הפקיד. השר כעס מאוד. זימן את הפקיד, ולמול עיניו שאל את היהודי, כמה מכות נתנו לך? עשרים. על כל מכה אתה מקבל מאה רובלים! לפקיד הזה יש חצר ששווה 4000 רובל, ואתה תקבל חצי ממנה, בשווי של 2000 רובל.

השר דורש יתן חיוך ותודה, אבל היהודי מרגיש את חמצצה גדולה. הרי המכות כבר עברו, גופו התרפא ומזמן כבר שכח את הכאב שהסבו לו. כמה חבל! לו היה מקבל עוד עשרים מכות, היה מרוויח את כל החציר!

המשל הזה בא ללמדנו על התועלת שיש מכל המצוקות. אם כל מכה שווה מאה רובל, האם לא שווה לקבל עוד? יצחק אבינו ידע את עומק הדין ורצה להיטיב עם בניו, לחסוך מהם את הצער הנורא ולהמתיק את הדינים, ועל כן ביקש ייסורים. אמר לו הקב"ה, 'חייך, ממך אני מתחיל', ומיד יתכהין עיני מראות. הוא היה הראשון שסבל ייסורים בעולם העליון!

כאשר אדם הולך לבית עולמו, עולה נשמתו למעלה והיא ניצבת בפני מאזניים ענקיים, שבהם נשקלות הזכיות למול החובות. אם כף הזכיות כבדה יותר, האדם נחשב לצדיק, ולהיפך. והנה נשמע הקול בכל העולמות: 'תבואנה כל הזכיות של העולה החדש דגן! מיד מתאספים ובאים כל המלאכים מליצי הישר שבראו מהמצוות, מכל לימוד התורה, התפילות והברכות, ויתורים, התגברויות, צדקות וחסדים שזכה לקיים בימי חייו. ושוב

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו השגחה פרטית
אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

הקשבתי והרווחתי

מספר הבחור ליזר מביתר עילית: בקהילה שלנו ארגנו טיול מיוחד במינו, למי שיעמוד בכל מיני סעיפים של הנהגה ולימוד במשך הזמן. הטיול הזה היה חשוב לי. רציתי מאוד להשתתף בו והשתדלתי לעמוד בכל הקריטריונים. זה לא היה קל, לא ממש הצלחתי, אבל בסופו של דבר יכולתי לקוות שיאשרו לי את ההשתתפות בטיול.

ביום המיועד ארזתי תרמיל גדול ועוד כמה שקיות ופקלאות, כדי לצאת לטיול המיוחל. התכוננתי לנסוע לירושלים עיר הקודש, שם, מהמרכז של הקהילה שלנו, יוצא המסע אל המקום. מכיוון שעדיין לא התפללתי מנחה, הלכתי לבית הכנסת הקרוב, אך שום מניין לא התאסף שם. קראתי לעבר העוברים ושבים: "עשירי למניין, עשירי למניין", אבל למעשה לא הצלחתי לאסוף יותר משלושה אנשים.

חשבתי שבמקרה כזה מותר להתפלל ביחידות, כי הרי עלי לצאת לדרך, אבל בסייעתא דשמיא התגברתי על הרעיון הנואל. החלטתי לצאת לירושלים ולמצוא שם מניין למנחה. כאשר הגעתי לירושלים, לתחנת המוצא של הטיול שלנו, אני מוצא חברים וידידים, ושואל אותם על דבר המנחה. והנה כולם עונים לי, כל אחד בסגנונו, שהם כבר התפללו, ואני מוצא את עצמי באותו המצב: ללא מניין.

עכשיו כבר לא היה לי למתי לדחות את המנחה. שקיעת החמה מתקרבת, ועלי להתפלל עכשיו. ביחידות? אולי. יש לזה היתר כי זו שעת הצורך, ושעת הדחק, שעת בהילות ושעה שאין דעתי פנויה. כך השמיע לי היצר הרע את טענותיו כאילו היה דורש טובתי, משכנע אותי שהטיול חשוב מאין כמוהו לגוף ולנפש, ושביטולה זהו קיומה. מדהים איזה תלמיד חכם הוא נהיה, כשהוא רוצה שאבטל תפילה במניין.

לא הקשבתי להסבריו המלומדים. הנחתי מידי את התרמיל והשקיות הנלוות, ואצתי רצתי אל השטיבלאך הסמוכים. שם התאספו יהודים למניין וברוך ה' התפללתי אתם. היצר לא עזב אותי כל כך מהר: הוא טען שאני לא חייב להישאר לחזרת השי"ץ, אבל אני הודעתי לו שהשארתי בחוץ עם התרמיל גם את כל הטענות והמענות והתירוצים שאין להם שחר ואין להם סוף, ונשארתי עד אחרי חזרת השי"ץ. זכיתי בכל המתנות - קדיש, קדושה, קדיש תקבל, עלינו לשבח, ולא עזבתי את המקום עד אחרי קדיש יתום בתרא. התפללתי מנחה בשלמות, ולאחר מכן חזרתי אל הרחבה. והנה אין זכר לכל הבחורים שהיו פה. שום זנב של אוטובוס לא נראה באופק. כולם נסעו, ואיוותר אנוכי לבדי. אני ותרמילי.

ברוך ה' שהכניס בי שמחה עצומה, על שעשיתי מה שהייתי צריך לעשות. קיימתי את רצון ה' לפי מה שחז"ל הורו לנו, והייתי בטוח ללא כל ספק שהכול לטובה. איני מתחרט לרגע אחד על התפילה בציבור. להיפך, אני מאושר שעמדתי בניסיון, ולא אסכים למכור זכות זו בעד כל הון שבעולם. אני עומד ליד התרמיל וחושב לעצמי מה לעשות עכשיו. לחזור הביתה? להישאר בירושלים? להיכנס לבית המדרש? והנה אני שומע קול. "אליעזר! אליעזר! מה אתה עושה כאן? למה לא נסעת עם כולם?"

אני מפנה את ראשי ומוצא את אחד המארגנים של הטיול. הוא נשאר כאן כדי להעמיס ציוד על הרכב שלו, ולהביאו לנקודת מפגש עם האוטובוסים של הטיול. "אם אתה כבר כאן", הוא אומר לי, "הרי שאתה האדם הנכון במקום הנכון. בוא תעזור לי להעמיס הכול על הרכב, ואחר כך ניסע ביחד".

עזרתי לו. הוא שמח על שמצא זוג ידיים עובדות ואני שמחתי שאני נוסע ביותר ובצדק. הרי בסך הכול לא עמדתי ממש בכל הכללים, ועכשיו כשאני גם עוזר ומקבל אישור ברור מפי המארגן להצטרף לנסיעה, אני מרגיש טוב יותר עם עצמי.

זה נשמע אולי נדוש, אבל כשעומדים בניסיון ומקבלים הארה כזאת משמים, מרגישים שוב: אין אדם שומע לי ומפסיד.

(יום רביעי פרשת בחוקותי תשפ"ב, בוקר / סיפור מס' 27406)

כאשר ציווה אלוקים

נדר אצלי לנסוע לכותל המערבי. אני עושה זאת לעתים רחוקות מאוד, ועת כזאת היתה לפני שבועיים. ככל שאני מהרהר בכך, אני נפעם מההשגחה הפרטית, איך זה שבדיוק אז פגשתי יהודי שומר מסורת. ראיתי עליו שהוא מתעניין ביהדות והצעתי לו ללמוד עמי בערבים. הוא הסכים ונפגשנו כדי ללמוד. אחרי ימים ספורים, ביום שני, הוא מספר לי בהתרגשות שנולד לו בן. אני מאחל לו מזל טוב כמובן, ומיד אנחנו עושים חשבון שהברית תהיה ביום שני הבא, וגם אני מוזמן בשמחה לחגיגה.

ביום שני אני מתקשר לאבי הבן ושואל אותו מה נשמע, ואיך מתכוננים לברית שתיערך היום.

"בסוף לא עושים היום ברית", אומר לי האב, "הברית נדחתה". סגרתי את הטלפון, אבל משהו לא היה נראה לי. האב לא הסביר למה הברית נדחתה, ואני חשתי שאין סיבה מספקת לכך. התקשרתי אליו בצהריים כדי לרחרח, והוא עונה לי, "טוב שהתקשרת. הזמנתי מוהל למחר ואני לא יודע אם הוא מוהל טוב".

"אני כבר מברר לך", אמרתי לו.

התקשרתי לרב של בית הכנסת לברר על המוהל, אבל ברגע שהרב שמע שאני מדבר אודות הברית של התינוק הזה הוא אמר, "המוהל זה לא הנידון כאן. התינוק בריא. יש לו צהבת ברמה שבע, שזאת רמה תקינה לגמרי, ועם כל זה האבא רוצה לדחות את הברית למחר".

היום היום השמיני. הברית צריכה להיערך היום, ומה אפשר לעשות? תחילה החלטתי לברר על המוהל. התקשרתי לרב אורן, שהוא מוהל מפורסם שמל אלפי ילדים בארץ ובעולם. שאלתי אותו על המוהל שאבי הבן הזמין, והרב אמר לי, "זהו מוהל מצוין. הוא היה תלמיד שלי, ובקשר לצהבת ברמה שבע, זה בסדר גמור. אפשר לעשות את הברית ואין כל סיבה לעכב אותה".

התקשרתי לאבי הבן, סיפרתי לו שדיברתי עם המוהל הכי גדול, והוא גם אמר שהבן שלו בריא לחלוטין, ומצווה גדולה לעשות את הברית דווקא היום. אבל הוא לא שש על הרעיון. "תבין", הוא אומר לי, "הזמנתי הכול למחר. קייטרינג ואולם ואת כל המשפחה, כבר קבעתי עם סנדק, ואני לא יכול לבטל. וחוץ מזה, תגיד אתה, איך עושים ברית כשהסתבת לא נמצאת?"

הערכת את הכיבוד הורים שלו, אבל כשמדובר בברית, אם אפשר למול בזמן, אסור לדחות זאת. לא ידעתי איך לשכנע את האבא לקיים את הברית. ניסיתי ואמרתי, "הכול טוב ויפה, אבל בשביל ברית מספיק שיהיו עשרה אנשים. בוא לבית הכנסת עם התינוק והכול יהיה בסדר".

הוא לא הסכים. הוא מוכרח את המשפחה בטקס. הייתי ממש אובד עצות. התקשרתי לרב של בית הכנסת והוא הציע רעיון נפלא, "המשפחה תוכל להיות בטקס! מחר יבואו כל בני המשפחה והקייטרינג והצלם והסנדק וכל החשובים, ויהיה אירוע ראוי לשמו, ועכשיו נעשה ברית במתכונת מצומצמת, והכול על מקומו יבוא בשלום".

לרעיון הזה הסכים היהודי. אמנם לא בקלות, אבל הסכים. תוך זמן קצר הופיע המוהל, עשרה אנשים עמדו הכן, הרב של בית הכנסת התכונן להיות הסנדק, ועדיין הוצרכו רחמי שמים כדי שהאב יוריד את התינוק לבית הכנסת. בסופו של דבר הם הגיעו, הרב היה הסנדק, והתינוק בא

אש התורה שהצילה מהאש

מספר אברך: אני גר בעיר מעורבת באזור המרכז. יש כאן הרבה עבודה. נערים ממשפחות שאינן שומרות תורה ומצוות צמאים לכל קורטוב של יהדות, וכל מי שיכול לתת משהו מזמנו כדי לקרב את הנערים היקרים האלו לאביהם שבשמים, מוזמן לעשות זאת. גם אני מוצא את עצמי עומד מול קבוצת נערים ומוסר להם שיעור בגמרא. השיעור מתקיים בכל יום שני בשבוע, בין השעות שמונה לתשע בערב, ובסייעתא דשמיא אני מוסר את השיעור הזה כבר כמה שנים.

לפני ארבע שנים, בראש חודש חשוון שחל ביום שני, יצאתי עם רעייתי לקניית בבני ברק. זוהי יציאה הכרחית שאנו מבצעים מפעם לפעם, שהרי בעיר מגורינו לא קיים ההיצע הדרוש לנו. אשתי הזמינה את אחותה בת השתים עשרה לשמש כבייביסיטר על חמשת ילדי כ"י, שהם בטווח הגילאים שבין שנתיים לשבע, ויצאנו לדרכנו. הדרך ארוכה, אורך זמן לנסוע וזמן נוסף למצוא את החנות המבוקשת ואת הפריטים המתאימים. שום דבר לא קורה מהר מדי, חוץ מדבר אחד: השעה שבע בערב. זו מגיעה פתאום, הרבה לפני שסיימנו את רשימת הקניות שלנו.

אם עכשיו שבע, זה אומר שבעוד שעה יהיה שמונה, ועלינו לצאת לדרך כדי להגיע בזמן לשיעור. יש גם אפשרות לקחת מחליף, ואני מהרהר וחושב למי להתקשר כדי שימלא את מקומי. אשתי מבחינה שאני מהורהר ושואלת במה נזכרתי. "בשיעור", אני עונה לה. "בשמונה יש שיעור בבית הכנסת, ואני חושב להתקשר למישהו שיחליף אותי".

"למה שיחליפו אותך?" שואלת האתה? "זה השיעור שלך. זאת המצווה שלך. למה שנוותר על הזכות הזאת? נראה לי שעדיף לחזור הביתה עכשיו".

היא נחושה, יהיה לה אכפת אם אפסיד. אני מבין שהיא מרגישה בזה הפסד אישי שלה, ועושה כעצתה. אנחנו ממהרים לסיים את עניינינו בחנות ויוצאים לדרך. הפעם הדרך עוברת חלק. עשר דקות לפני שמונה אנחנו כבר ליד הבית. אני אפילו לא עולה הביתה, אלא ממחר לבית הכנסת שנמצא במרחק שני רחובות מביתי.

הנערים אינם יודעים כמה התאמצתי כדי להגיע בזמן. אני מתארגן לשיעור, הם מתאספים והשיעור מתחיל. ברקע אנחנו שומעים קולות של סירנות. לא אמבולנס אחד ולא שניים. איננו מתרגשים מזה: אנחנו קרובים לכביש ראשי, והרבה פעמים עוברים שם אמבולנס או כבאית. הרי לא נפסיד את הלימוד בגללם. להיפך, לימוד התורה שלנו יגן וימשיך ישועה והצלה לכל מי שזקוק לכך.

עוברת דקה, ומישהו נכנס לבית המדרש ואומר: "יש הרבה אמבולנסים ליד הבית שלכם. בשורות טובות!" הוא לא נבהל. גם אנחנו לא.

אחרי שתים או שלוש דקות כבר נכנס לבית המדרש מישהו מבוהל ואומר בקול לחוץ: "הרב, הבית שלכם עולה בלהבות!"

בשלב הזה אני מבין שהמשפחה שלי זקוקה לי הרגע, ואנו נאלצים לסגור את הגמרא. אני רץ כל עוד נפשי בי. בחדר המדרגות עוצרים אותי שוטרים. "מי בעל הבית פה?" שואל אחד מהם.

"אני. רק עכשיו הגעתי. מה הולך פה?"

"פרצה שריפה בבית, והכבאים כבר כיבו את האש", מעדכן שוטר אחד.

"ואיפה המשפחה?"

"יצאו".

אני פונה לחפש אותם ומוצא את הילדים יושבים על המדרגה ממול, יחפים, מבוהלים, מפוחדים ובריאים ושלמים לגמרי. אשתי מספרת: "הגעתי הביתה בעשרה לשמונה. שחררתי את אחותי לדרכה, והנה אני רואה שמתחת לדלת הסגורה של הסלון יוצא עשן סמיך לבן. מיד אספתי את כולם מהמיטות ויצאנו. הודעתי גם לשכנים שיצאו וקראתי למכבי אש".

אני מנסה לחשוב מה היה קורה לו הייתי מוותר על השיעור היום. הילדה בת השתים עשרה היתה מגלה את העשן, ופותחת את דלת הסלון כדי לזהות את מקורו. כך היתה יכולה להיפגע משאיפת עשן חיו, ומי יודע אם היה נותר בה כוח להציל את ילדי.

היה לנו נס! ה' הציל את ילדי ממוות לחיים, פשוטו כמשמעו! הבית 'הלך'. מה שלא כילתה האש, ניזוק מהעשן ומהמים. באותו ערב עמדנו חסרי כול, אבל בריאים ושלמים. משפחה שלמה שניצלה בזכות לימוד התורה.

(יום שני פרשת במדבר תשפ"ב, לילה, סיפור 1 / סיפור מס' 27523)

בבריתו של אברהם אבינו ביום

השמיני, שעה לפני השקיעה.

למחרת התקיים אירוע נהדר. התינוק

הועבר מיד ליד. הוא שכב גם על ברכיו

של הסנדק המחומן, שעדיין אינו שומר מצוות.

בירכו 'בורא פרי הגפן' וסעדו סעודת מצווה.

בתמונות רואים תינוק יפה בחליפה לבנה. הוא זכה

בברית מהודרת ובסנדק תלמיד חכם וירא שמים, ואני מודה

לה' על שהיה לי חלק במהלך הנפלא שהוביל לזה.

(יום רביעי פרשת במדבר תשפ"ב, לילה, סיפור 1 / סיפור מס' 27584)

הצדיק קרא לי

זה שלוש פעמים, שרבי בערל פרנקל שליט"א ההדיר את סידורו של סופר הסת"ם הרה"ק רבי שבתאי מראשקוב בן רבי צבי הירש זי"ע, תלמידו של הבעש"ט. בסידור זה מסודרות כוונות האר"י בכל חלק וחלק בתפילה. בסידור גם מובאת דעתו של הבעש"ט בנושאים רבים, וחיידושים בקבלה ששמע המחבר בעצמו מפיו.

סידור זה משמש בעיקר אדמו"רים ובעלי תפילה, במיוחד בימים הנוראים, בתקיעת שופר ובעונותי הלולב בסוכות.

מספר ר' בערל שליט"א: זה שנים שאני משתוקק להשתטח על ציונו של הצדיק רבי שבתאי, אבל אפילו מיקומה של העיר ראשקוב נעלם מידיעתי. רק לפני ארבע שנים נודע לי מיקומה המדויק של העיר, והחלטתי לנסוע לשם.

בשבת קודש י"ט בסיוון עשיתי את שבתאי במזי"בו', בסמוך לציונו של הבעל שם טוב.

ביום ראשון נסעתי לכיוון מולדובה, המדינה שבתוכה שוכנת העיירה ראשקוב.

ביום שני לפנות בוקר הגעתי לבית הכנסת הישן בראשקוב. הוא עדיין נותר ביופיו, מזכיר יהודים עתיקים, תמימים ויראים שהתפללו כאן את תפילותיהם ולמדו 'חוק לישראל'.

אל מול בית הכנסת נשקף בית החיים של ראשקוב. הר מכוסה עשבים גבוהים, כשפה ושם נראות מצבות בודדות, ואני יודע כי כאן, במקום טמיר ונעלם כלשהו שוכן הציון הקדוש של רבי שבתאי זצלה"ה.

עמדתי שם כמה שעות והתפללתי. האמנתי כי הצדיק שאת דברי קדשו אני זוכה להפיץ, שומע אותי, והוא מסייע בעדי שתעלינה תפילותי עד כיסא הכבוד, ולו כפי שהוא מסייע לבעלי התפילה המתפללים מתוך סידורו הקדוש.

בשעה אחת בצהריים נאלצתי להתנתק מהמקום. נסעתי לאודסה, ומשם לארץ ישראל.

קרוב לארבע שנים מאז, אחרי פסח בזו השנה, רעש העולם. יו"ר אגודת 'אהלי צדיקים', הרב ישראל מאיר גבאי שליט"א, גילה את מצבת קברו של רבי שבתאי! זאת הודות לסייעו הרב של הרה"ג ר' פנחס זלצמן שליט"א, רבה הראשי של מולדובה.

דבר התגלית עורר הדים רבים בכל העולם היהודי. עבודות לשיפוץ בית העלמין החלו. שלושים משאיות של אדמה הוסרו, כדי לגלות תחתיהן את המצבות הדוממות. כעת רובן שבורות ולא ניתן לראות את הכיתוב שעל גביהן. נדרשת כאן עבודה יסודית ומקצועית של העמדת המצבות וסידורן כראוי, בע"ה.

אולם את המצבה של רבי שבתאי הצליחו לזהות. עד עתה לא ידע איש את יום עלייתו השמימה, והנה נודע עתה, לפי הרשום על המצבה, כי יום ההילולא שלו הוא ביום כ"א בסיוון.

בדיוק, אבל בדיוק! בתאריך זה עמדתי בבית הכנסת של ראשקוב והתפללתי נוכח בית החיים. איך ידעתי שזהו הזמן המתאים? מי זה אשר הכניס בלבי את ההשתוקקות להיות שם דווקא אז?

אין זאת, אלא שהצדיק עצמו קרא לי אליו ביום ההילולא שלו.

(הביטחון היומי, יום שני פרשת שלח תשפ"ב)

שאלה פרטית

שאלות ותשובות באמונה, בטחון והשגחה פרטית

זה שנים רבות שאני מצפה לזיווגי. ניסיתי כה הרבה סגולות ודרכים, ועדיין לא נושעת. האם ייתכן שהדבר קשור לעניין כלשהו של בין אדם לחברו או של בין אדם למקום? איך אפשר לדעת זאת?

ד.ו. מירושלים

שאלה מספר 44

זאת למודעי, שבהוראות למעשה בכל ענייני אמונה וביטחון צריך כל אחד לקיים לעצמו 'עשה לך רב'. התשובות שמתקבלות מהקוראים החשובים, הן אך ורק כדי לדון ביחד בסוגיית הביטחון, אבל ההוראה למעשה שכל אחד ישאל את רבו.

מרחמים עליו מן השמים

הרב יעקב יוסף רחנברג ממודיעין עילית: סיבות רבות יש להתעכבות מציאת הזיווג, אין איתנו יודע עד מה, והנסתרות לה' אלוקינו. עליך רק לבקש רחמים מהמזווג זיווגים שימצא לך במהרה זיווג הגון, שמעתי מאנשים גדולים שאין לעשות חשבונות מעין אלו. הדברים אמורים רק למי שהוא קפדן ורגזן ולשונו כמדקרות חרב, ועליו מוטל לרצות את מי שפגע. אך אדם רגיל הנוח לשמים ונוח לבריות, אין לו לחשוש ולחשוב על כגון דא.

הרב צבי ראובן דוידוביץ מירושלים: הקשיים והניסיונות באים על האדם במטרה שיתקרב אל ה'. חשש ובהילות בחיפוש עונות מביא לעצבות ולדיכאון, וזאת כשלעצמו מרחיק מה', שזה היפך מהמטרה של הניסיון. ודאי שאם ידוע לו שעליו להיטיב דרכיו עם אלוקים ואדם, עליו לתקן זאת. אך סתם להתעסק בשאלות אלה, אין זו דרכה של תורה.

יגלו משמים עוונו

הרב יהודה גבירצמן מבית שמש, הרב נחמן גולדברג מירושלים, הרב יצחק ויינברגר מבני ברק, הרב אריה מרדכי גרינוולד מבית שמש, הרב יוסף דושינסקי מחיפה והרב שמעון רוטמן מבית שמש: הרגילות היא להתפלל על הישועה עצמה, אך רבים שוכחים שאפשר להתפלל על דברים נוספים. למשל במקרה שלך, אתה יכול להתפלל ולהתחנן אל ה' שיפקח את עיניך ויורה לך את הדרך הנכונה לילך בה. תפילה כזאת, מובטח שתתקבל, ומעתה עליך רק להיות קשוב לרמזים שישלחו אליך משמים. ימין ה' פשוטה לקבל שבים, והרצה לתקן במה שפגם עורר לו ה', כמו שכתוב בשער התשובה לרבינו יונה: "יעזור ה' לשבים כאשר אין יד טבעם משגת, ויחדש בקרבם רוח טהרה להשיג מעלת אהבתו".

מגלה צפונות

הרב אהרון בייפוס מרכסים, הרב מיכאל בויאר ממודיעין עילית והרב אפרים פישל רבינוביץ מירושלים: ישראל, אם לא נביאים הן, בני נביאים הן. בדורות הראשונים היו נביאי ישראל מכוונים כל אחד ואחד ללכת בדרכי ה', וגם בימינו אנו, נמצא דבר ה' בפי גדולי ישראל. ובכלל, כל יהודי מבני הנביאים הוא - הנשמה הטהורה, ההרגש הפנימי, מכוונים את האדם ליישר דרכיו. הרצה לדעת במה להתחזק יכול לפנות לגדולי ישראל, או להקשיב לאיתותי נשמתו. כל אחד מכיר בניסיונותיו, והמה הדברים אשר מבוקש ממנו לתקן.

ההודות לקב"ה ולרצות את חברו

הרב דוד לייפער מירושלים: בעניין בין אדם למקום תנקוט בדרך של "טוב ההודות לה'". והיא סגולה נפלאה לצאת מכל הצרות. ובעניין בין אדם לחברו אומר לנו הרב שמואל מנדלסון מירושלים: רק אם יש חשש, שפגעת במישהו, תעשה חשבון הנפש ותשאל בין ידידיך אם יש מישהו שעליך לרצות, וה' יעזור.

הרב ישי מזלומיאן מחולון: יש להדגיש, שאין הכרח שדווקא ענייני בין אדם לחברו מעכבים את מציאת זיווגך. אמנם מצינו מגדולי ישראל שהורו כן ליחידים, ומסתבר שטעמם משום מידה כנגד מידה, שהגורם צער ועגמת נפש לזולתו, כך נגרם גם לו צער, ל"ע. ועיין בספרנו "שמחה לאיש" שבו הרבה עצות והנהגות למציאת הזיווג.

שאלה לעלון 94

אדם שמצבו הכספי אינו טוב כל כך, האם הוא יכול לקחת על עצמו עול כספי בשביל צרכי מצווה, כגון גברטור וכיוצא בזה, או שרק מי שהוא בעל אמונה חזקה מאוד יכול לעשות כן?

א.ב. מרכסים

מסירת שאלות ותשובות: בקו השגחה פרטית 02-30-11-300 שולחה 5<3 (לאחר בחירת השפה) [מנן ההקלטה מוגבל ל-3 דקות] | במייל T020311300@gmail.com | בפקס 02-6599189 תשובות יתקבלו רק עם שם מלא ושם עיר. יום ראשון פרשת בלק. שם השואל יכתב בראשי תיבות ושם ירי.

השפעה פרטית

ברצוני להודות מעומק הלב על המנגינה המיוחדת של שבעת היסודות, שהשארתם בפסח בקו השגחה פרטית. אני ובני משפחתי, וכן ידידים שהשמעתי להם את המנגינה, התחזקו ממנה מאוד. עברנו עוגמת נפש קטנה כלשהי, וזה נתן לנו המון אור. אכן כשהמסר מגיע מתוך מנגינה, יש לו הרבה חן והוא נכנס לתוך הלב. (ניתן לשמוע את המנגינה לאחר בחירת השפה בשלוחה 75)

מצד התקליט

מספר נ.נ. תבעו אותי למשפט. המצב היה קשה ומסובך. תרמתי עבור הפצת העלונים בארבעים בתי כנסת, ובנוסף לכך הבטחתי שאם אצא זכאי, אתן הוראת קבע חודשית להפצת עלונים בשכונה שלימה. ב"ה למעלה מדרך הטבע זכיתי בדין, וגם זכיתי שתושבי שכונה שלימה באופקים ייהנו מהעלונים במשך שנה שלימה. תודה על שזיכתם אותי בזכות זו.

מצד המוטיבים

קח גם אתה שותפות קבע בהפצת האמונה בעולם

ותזכה להבטחת הזוהר למזכי הרבים: בניים ובני בניים יראים ושלמים

התקשר עכשיו

לקו השותפות 02.6313.742

העברה לבנק | משלוח בדואר | בעמדות נדרים
לאומי סניף 902 | ת.ד. 5475 | פולס על שם
חשבון 57390056 | ירושלים | 'שער הבטחון'

הנצחה פרטית

לזכות עידן ישראל בן טרז אסתר וזוגי איריס נועה בת סוליקה ויוצ"ח שיחי

עלונים ל-50 בתי כנסת

לזכות א. בן ש. א.

שיזכה לזיווג הגון וראוי בקרוב ובניקל

עלונים ל-45 בתי כנסת

בעילום שם לזיווג הגון בקרוב

עלונים ל-40 בתי כנסת

בעילום שם לס"ד גדולה בעסק ושימצא משקיע, ופרנסה בשפע וברוח

להצלחה ברישית דירה

חיפשוני מקום עבודה והבטתי לתרום להפצת האמונה וב"ה מצאתי ולהודות ולהלל להקב"ה על שמצאתי מקום עבודה טובה

להצלחה במציאת כולל מתאים

התודה והברכה למנהלי טונורייט

על התרומה הנכבדה לעלון

שיזכו לראות ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם

המעוניינים להפיק את העלון מוזמנים להתקשר למשרד ההפצה

בטלפון 02-5866-075

מענה אנשי בין 13:00-15:00

ניתן להשאיר הודעה בלב שעות היעדרות וחוזר אליכם בס"ד

משלוח העלונים יהיה ללא תשלום למפצים 250 עלונים מעולה

בזכות קבוצות חלקה 20 או עלונים במחיר משלוח בלבד

מייל לשליחת ספורים: A023011902@GMAIL.COM

העלון יוצא לאור גם באידיש ואנגלית

לקבלת העלון במייל 7- B023011300@GMAIL.COM

נקודה מתוך שיעורו המופלא של

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מליקווד

הערכה עצמית - המפתח להתעלות

תורה. היתה פעם שבה הרגשתי עייפות מהעבודה, וחשבתי לעצמי שאני כבר עובר בטל - אגב, זה היה לפני כשלוש עשרה שנה, ועד היום ב"ה אני ממשיך בעבודתי כראוי - יצאתי מהכיתה ומולי הגיע מלמד אחר, והוא אומר לי בחיוך: "אהה, נראה לי שאתה כבר עובר בטל".

מדעים--- מה שחשבתי על עצמי, אחרים חשבו עלי. וזה באמת הסוד, שכשאתה אינו מעריך את עצמו, בסביבה שלו מרגישים זאת ומסכימים לך. ומידה טובה מרובה: כשאתה מעריך את עצמו, הסביבה מרגישה ומסכימה לך. אמר לי פעם הרב יעקב גלינסקי זצ"ל: "רגשות אי אפשר להסתיר". וזה כל כך נכון. הרגשות הם שקופים. איך שתרגיש על עצמך, כך ירגישו עליך.

זו גם עצה טובה להסתדר עם הבוס בעבודה, עם הילדים, עם האישה. תחשוב שאתה מעריך אותם. אפילו לא צריך להגיד להם, רק לחשוב, והם כבר ירגישו. "חייך קודמים" - כך פסק רבי עקיבא, אותו רבי עקיבא שאמר "ואהבת לרעך כמוך, זה כלל גדול בתורה". תחילו להעריך את עצמכם, ותרגישו את העלייה ואת הצמיחה וההתקדמות בעבודת ה'.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים בקו השגחה פרטית

הערכה עצמית היא דבר מאוד חשוב. מחוסר הערכה עצמית נמנעות ההתפתחות והצמיחה הרוחנית, ואף היכולת להשפיע על אחרים. מי שאינו מעריך את עצמו, סובל מאוד. כאשר רואים שיש הרבה אנשים שמתמודדים עם זה, זה סימן שהיצר הרע משקיע הרבה כוחות בזה, עדיף לו ליצר הרע שאנשים לא יעריכו את עצמם. בעלי המוסר אמרו: אין זה שקר שאדם חושב על עצמו דברים טובים ומשמחים שאינם נכונים, מכיוון שבסופו של דבר זה ייהפך לאמת.

הגיע אלי אברך יקר מאוד ומוכשר, אוצר כלי חמדה, עדין נפש ובעל מידות, למדן גדול ובעל כישרון להשפיע. הוא עצמו אחז במידת השפלות, היה מאוד שפל בעיניו. אמרתי לו: "אינני אווז משיטתך, אתה צריך להעריך את עצמך". האמת, שהוא היה כל כך שפל בעיני עצמו, שלא היה מסוגל להעריך את עצמו. אמרתי לו שבשלב ראשון יתחיל לספר לאשתו על מעלותיו. משנהג כך, לאט לאט התחיל להעריך את עצמו. לא עברו ימים רבים, ובישיבה שבה הוא לומד, הגיעו אליו כעשרים אברכים וביקשו ממנו שיהיה ראש חבורה. אני יכול גם לספר על עצמי. אני מלמד בתלמוד

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)